

UCHWAŁA Nr 102 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 marca 1957 r.

w sprawie lokalizacji inwestycji w nieruchomościach zabytkowych.

W celu zachowania dla przyszłych pokoleń i oddania na użytek społeczeństwa pomników kultury Narodu Polskiego z dziedziny zabytków architektonicznych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wykonawcy narodowych planów gospodarczych, w szczególności z zakresu budownictwa administracyjnego, kulturalno-społecznego, naukowego i mieszkaniowego, obowiązani są przy lokalizacji obiektów inwestycyjnych ustalić przy współpracy wojewódzkich i miejskich konserwatorów zabytków, czy na danym terenie nie znajdują się nieruchomości zabytkowe, nadające się do odbudowy lub remontu na powyższe cele inwestycyjne.

§ 2. 1. Wojewódzcy konserwatorzy zabytków obowiązani są prowadzić kartoteki zabytków nieruchomych nadających się do odbudowy na cele wymienione w § 1 i udzielać inwestorom odpowiednich informacji.

2. Konserwatorzy zabytków będą dostarczać organom wyrażającym zgodę na lokalizację spisy nieruchomości zabytkowych nadających się do odbudowy.

§ 3. 1. Wojewódzkie (miejskie) zarządy architektoniczno-budowlane prezydów rad narodowych obowiązane są przed udzieleniem zgody na proponowaną przez inwestora lokalizację nowej inwestycji sprawdzić, czy nie ma w najbliższym terenie nieruchomości zabytkowych nadających się do odbudowy lub remontu i — w wypadku pozytywnym — zaprojektować w porozumieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków zlokalizowanie inwestycji w danej nieruchomości.

2. Wymienione w ust. 1 organy odmówią zgody na lokalizację inwestycji w innej nieruchomości, jeżeli inwestor nie uzasadni lub niedostatecznie uzasadni swą odmowę skorzystania z obiektu zabytkowego.

§ 4. Odmowa inwestora na zlokalizowanie inwestycji w nieruchomości zabytkowej może się opierać wyłącznie na:

- 1) braku niezbędnych dla danej inwestycji warunków technicznych, o ile ich uzupełnienie nie dałoby się pogodzić z charakterem zabytkowym obiektu;
- 2) kosztach znacznie przewyższających budowę nowego obiektu.

§ 5. 1. Przy wykorzystaniu budynku zabytkowego dla zlokalizowanej w nim inwestycji dopuszczalne jest uzasadnione przekroczenie normatywów powierzchniowych i kubaturowych.

2. Przy wykorzystaniu budynku zabytkowego o szczególnie artystycznym wystroju dla zlokalizowanej w nim inwestycji dopuszczalne jest uzasadnione przekroczenie stawek kosztorysowych (według kosztorysu normatywnego) w pozycjach dotyczących wystroju.

3. Przekroczenie normatywów powierzchniowych oraz kosztorysowych uwarunkowane jest sporządzeniem przez inwestora szczegółowego uzasadnienia technicznego.

§ 6. 1. Wojewódzki konserwator zabytków obowiązany jest udzielać wskazówek przy sporządzaniu dokumentacji technicznej dla inwestycji w nieruchomościach zabytkowych i pozostawać w ścisłej łączności z biurem projektowym opracowującym dokumentację; opracowana przez biuro dokumentacja wymaga akceptacji władz konserwatorskich.

2. Władze konserwatorskie sprawują nadzór nad zgodnością realizacji inwestycji z postulatami opieki nad zabytkami.

§ 7. Uprawnienia przewidziane w niniejszej uchwale dla wojewódzkich konserwatorów zabytków przysługują miejskim konserwatorom zabytków.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak